HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

20 mai 2014*

„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare figurative ARIS — Marca comunitară figurativă anterioară ARISA ASSURANCES S. A. — Motiv relativ de refuz — Risc de confuzie — Similitudinea semnelor — Coexistența mărcilor anterioare pe piață — Principiul de drept american denumit „Morehouse defense" — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009"

În cauza T-247/12,

Argo Group International Holdings Ltd, cu sediul în Hamilton, Bermuda (Regatul Unit), reprezentată de R. Hoy, de S. Levine și de N. Edbrooke, solicitors,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de L. Rampini, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Arisa Assurances SA, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentată de H. Bock, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 9 martie 2012 (cauza R 193/2011-2), privind o procedură de opoziție între Arisa Assurances SA și Argo Group International Holdings Ltd,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, și domnii S. Gervasoni (raportor) și L. Madise, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 iunie 2012,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI, depus la grefa Tribunalului la 21 septembrie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei, depus la grefa Tribunalului la 3 septembrie 2012,

având în vedere memoriul în replică depus la grefa Tribunalului la 18 decembrie 2012,

având în vedere memoriul în duplică al intervenientei, depus la grefa Tribunalului la 3 aprilie 2013,

având în vedere că niciuna dintre părți nu a formulat, în termen de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în consecință, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 13 noiembrie 2008, Art Risk Insurance and Information Services Corp. a depus o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul figurativ următor:



3 Serviciile a căror înregistrare s-a solicitat fac parte din clasa 36 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare, și corespund descrierii următoare: „[s]ervicii de asigurări; încheierea de asigurări pentru titlurile de proprietate privind artele plastice, obiectele de artă culturale, antichitățile și alte bunuri mobile corporale de colecție; servicii de gestionare a riscurilor financiare pentru industria artei și pentru industria legată de artă, inclusiv pentru muzee de artă, fundații de artă, instituții culturale și fără scop lucrativ, pentru colecționari persoane fizice, artiști, negustori de artă și pentru instituții bancare, fiduciare, de asigurări, juridice și fără scop lucrativ, legate de artă; servicii de gestionare a riscurilor financiare legate de alte forme de asigurări, inclusiv asigurarea de bunuri și împotriva daunelor pentru industria artei și pentru industria legată de artă”.

4 Cererea de înregistrare a mărcii comunitare a fost publicată în Buletinul mărcilor comunitare nr. 10/2009 din 23 martie 2009.

5 Art Risk Insurance and Information Services era deja titularul mărcii comunitare verbale ARIS înregistrate la 12 septembrie 2005.

6 La 18 iunie 2009, intervenienta, Arisa Assurances SA, a formulat opoziție, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009, la înregistrarea mărcii solicitate pentru serviciile vizate la punctul 3 de mai sus.

7 Opoziția era întemeiată pe marca comunitară figurativă anterioară, depusă la 8 iulie 1996 și înregistrată la 18 ianuarie 2000 sub numărul 307470, pentru „asigurări și reasigurări”, care fac parte din clasa 36, reprodusă în continuare:



8 Motivul invocat în susținerea opoziției era cel menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

9 La 23 noiembrie 2010, divizia de opoziție a admis opoziția și a respins cererea de înregistrare a mărcii solicitate.

10 La 20 ianuarie 2011, Art Risk Insurance and Information Services a introdus împotriva deciziei diviziei de opoziție o cale de atac la OAPI, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

11 La 3 martie 2011, Art Risk Insurance and Information Services a solicitat înregistrarea transferului cererii de înregistrare a mărcii sale către Argo Group International Holdings Ltd (denumită în continuare „Argo Group” sau „reclamanta”). Transferul a fost înscris în registrul mărcilor comunitare la 4 martie 2011.

12 Prin decizia din 9 martie 2012 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a OAPI a respins calea de atac. În special, aceasta a considerat că respectiva cale de atac introdusă de Art Risk Insurance and Information Services era admisibilă chiar și în cazul în care nu ar fi fost introdusă de Argo Group, titularul cererii de înregistrare a mărcii, având în vedere că transferul către Argo Group a cererii de înregistrare nu a fost înscris în registrul mărcilor comunitare anterior datei de 20 ianuarie 2011, data depunerii actului prin care a fost introdusă calea de atac (punctele 17-23 din decizia atacată). În ceea ce privește riscul de confuzie dintre cele două semne în conflict, în primul rând, camera de recurs a precizat că publicul relevant era alcătuit în același timp din marele public, normal informat și suficient de atent și de avizat, și din consumatorii specializați, al căror nivel de atenție este mai ridicat (punctele 45 și 46 din decizia atacată). În al doilea rând, aceasta a apreciat că serviciile desemnate în cererea de înregistrare a mărcii și marca anterioară erau identice sau similare (punctele 47 și 48 din decizia atacată). În al treilea rând, camera de recurs a considerat că semnele în conflict erau în mod global similare, dat fiind că elementele lor distinctive și dominante, „aris” din marca solicitată și „arisa” din marca anterioară, erau aproape identice din punct de vedere vizual și aveau un grad ridicat de similitudine din punct de vedere fonetic (punctele 49-55 și 58 din decizia atacată). Camera de recurs a conchis astfel, asemenea diviziei de opoziție, în sensul existenței unui risc de confuzie (punctul 58 din decizia atacată), înlăturând argumentul întemeiat pe coexistența în Uniunea Europeană a celor două semne în cauză (punctele 25-28 din decizia atacată).

Concluziile părților

13 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea sau modificarea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

14 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

15 Intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau, cu titlu subsidiar, ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

16 Intervenienta susține că prezenta acțiune nu îndeplinește cerințele de la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, având în vedere că cererea introductivă nu face referire la nicio dispoziție juridică precisă pe care ar fi încălcat-o camera de recurs.

17 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, nu este necesar ca o parte să invoce în mod expres dispozițiile pe care se întemeiază motivele pe care le susține. Este suficient ca obiectul cererii formulate de această parte, precum și principalele elemente de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea să fie prezentate în cererea introductivă cu suficientă claritate [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 ianuarie 2013, Gigabyte Technology/OAPI – Haskins (Gigabyte), T-451/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 28 și jurisprudența citată], situație care se regăsește în speță.

18 Astfel, reiese în mod suficient de clar din cererea introductivă că reclamanta invocă în esență o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, din moment ce susține că respectiva cameră de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că semnele în cauză erau similare și că exista, prin urmare, un risc de confuzie între ele. Reclamanta se referă de altfel în mod expres la dispoziția în cauză în memoriul în replică.

19 În plus, argumentația reclamantei este suficient de clară și de precisă pentru a permite OAPI și intervenientei să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să își exercite controlul jurisdicțional (a se vedea în acest sens Hotărârea Gigabyte, citată anterior, punctul 29 și jurisprudența citată). Astfel, OAPI și intervenienta contestă în totalitate argumentele reclamantei, iar OAPI a făcut chiar o trimitere expresă în memoriul în răspuns la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

20 Este necesar, în consecință, să se respingă cauza de inadmisibilitate invocată de intervenientă și să se examineze temeinicia motivului unic invocat de reclamantă, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

Cu privire la fond

21 Potrivit articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, la opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când, din cauza identității sau a asemănării sale cu o marcă anterioară și din cauza identității sau a asemănării produselor sau

serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie în percepția publicului de pe teritoriul în care este protejată marca anterioară. Riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

22 Potrivit unei jurisprudențe constante, constituie risc de confuzie riscul ca publicul să creadă că produsele sau serviciile în cauză provin de la aceeași întreprindere sau de la întreprinderi legate din punct de vedere economic. Potrivit aceleiași jurisprudențe, riscul de confuzie trebuie apreciat în mod global, în funcție de percepția pe care o are publicul relevant asupra semnelor și a produselor sau serviciilor în discuție și ținând seama de toți factorii pertinenți din cauză, în special de interdependența dintre similitudinea semnelor și cea a produselor sau a serviciilor desemnate [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2003, Laboratorios RTB/OAPI – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Rec., p. II-2821, punctele 30-33 și jurisprudența citată].

Cu privire la publicul relevant

23 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul aprecierii globale a riscului de confuzie trebuie să se ia în considerare consumatorul mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, al respectivei categorii de produse. Trebuie ținut seama și de faptul că nivelul de atenție al consumatorului mediu poate varia în funcție de categoria de produse sau de servicii în cauză [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 13 februarie 2007, Mundipharma/OAPI – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Rep., p. II-449, punctul 42 și jurisprudența citată].

24 În decizia atacată, camera de recurs a considerat că publicul relevant în speță era alcătuit în același timp din consumatorii medii ai serviciilor de asigurări, normal informați și suficient de atenți și de avizați, și din consumatorii specializați, precum negustorii de obiecte de artă și din organismele juridice și fiscale, al căror nivel de atenție ar fi mai ridicat (punctele 45 și 46 din decizia atacată). În cadrul analizei riscului de confuzie, aceasta a conchis în sensul existenței unui astfel de risc bazându-se pe „amintirea imperfectă” a semnelor în cauză păstrată în memorie de publicul relevant, inclusiv de către consumatorii care dau dovadă de o atenție sporită (punctul 58 din decizia atacată).

25 Reclamanta arată că respectiva cameră de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a ignorat, în concluzia referitoare la riscul de confuzie, gradul de atenție mai ridicat al consumatorului specializat al serviciilor desemnate de marca solicitată. În opinia acesteia, diferențele în ceea ce privește gradul de atenție care există între publicul relevant al acestor servicii și publicul relevant al serviciilor acoperite de marca anterioară ar reduce riscul de confuzie.

26 În această privință, pe de o parte, trebuie precizat, contrar celor susținute de reclamantă, că serviciile vizate de marca anterioară nu sunt destinate numai consumatorului mediu tip al formelor generice de asigurare, precum cele pentru automobil sau pentru călătorii. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat OAPI, întrucât condiția utilizării serioase a mărcii anterioare nu a fost invocată niciodată, această marcă este protejată pentru toate serviciile de asigurări și de reasigurări, indiferent de natura obiectului asigurat, și aceasta independent de utilizarea efectivă a mărcii respective, limitată, după caz, la serviciile de asigurări pentru automobile și pentru călătorii [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 iunie 2010, Kureha/OAPI – Sanofi-Aventis (KREMEZIN), T-487/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 71]. Astfel, în funcție de obiectul asigurat, serviciile acoperite de marca anterioară pot fi destinate marelui public sau unor consumatori mai specializați.

27 Pe de altă parte, deși anumite servicii de asigurări desemnate în cererea de înregistrare a mărcii vizează efectiv consumatori mai specializați în domeniul artei, lista serviciilor în cauză cuprinde în egală măsură serviciile de asigurări în general, care se adresează marelui public.

28 Rezultă că serviciile vizate de cele două mărci în conflict se adresează aceluiași public relevant, alcătuit în același timp din marele public și din profesioniștii din domeniul artei.

29 În această ipoteză, potrivit unei jurisprudențe constante, în ceea ce privește aprecierea riscului de confuzie, trebuie luat în considerare publicul cu nivelul de atenție cel mai scăzut [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 15 iulie 2011, Ergo Versicherungsgruppe/OAPI – Société de développement et de recherche industrielle (ERGO), T-220/09, nepublicată în Repertoriu, punctul 21 și jurisprudența citată].

30 În consecință, chiar presupunând că respectiva cameră de recurs nu a luat în considerare consumatorii cu un grad sporit de atenție, acest lucru nu îi poate fi reproșat în speță.

31 Camera de recurs nu a săvârșit, așadar, nicio eroare, nici în ceea ce privește definiția publicului relevant în speță și nici în ceea ce privește cele reținute atunci când a apreciat riscul de confuzie.

Cu privire la similitudinea semnelor

32 Potrivit unei jurisprudențe constante, aprecierea globală a riscului de confuzie trebuie să se întemeieze, în ceea ce privește similitudinea vizuală, fonetică sau conceptuală dintre semnele în conflict, pe impresia de ansamblu produsă de acestea, ținând seama în special de elementele lor distinctive și dominante. Percepția asupra mărcilor pe care o are consumatorul mediu al produselor sau al serviciilor în cauză joacă un rol determinant în aprecierea globală a riscului amintit. În această privință, consumatorul mediu percepe o marcă, în mod normal, ca pe un tot și nu face o examinare a diferitelor detalii ale acesteia (a se vedea Hotărârea Curții din 12 iunie 2007, OAPI/Shaker, C-334/05 P, Rep., p. I-4529, punctul 35 și jurisprudența citată).

33 În decizia atacată, camera de recurs a considerat că elementele dominante ale mărcilor în conflict erau elementele verbale „aris”, în marca solicitată, și „arisa”, în marca anterioară. Aceasta a apreciat că elementele „assurances s.a.” din marca anterioară nu erau dominante, având în vedere fontul mai mic, poziția inferioară în cadrul mărcii și lipsa caracterului distinctiv pentru un număr deloc neglijabil de consumatori, precum și faptul că efectele stilistice și de culoare ale celor două mărci nu erau suficient de izbitoare pentru a reduce caracterul dominant pe care îl au „aris” și „arisa” (punctele 49 și 50 din decizia atacată). În cadrul comparației dintre semnele în conflict, camera de recurs a constatat că, din punct de vedere vizual, elementele „aris” și „arisa” erau aproape identice și că cele două semne nu difereau de marca anterioară decât prin litera suplimentară „a” și prin elementele nedistinctive „assurances s.a.” din marca anterioară, precum și prin efectele lor stilistice și de culoare (punctul 52 din decizia atacată). Aceasta a apreciat că semnele în conflict aveau un grad ridicat de similitudine din punct de vedere fonetic, dat fiind că marca solicitată și marca anterioară se pronunță „a-ris” și, respectiv, „a-ri-sa”, iar elementele nedistinctive „assurances s.a.” nu se pronunță (punctul 53 din decizia atacată). Camera de recurs a considerat că nu se putea efectua nicio comparație conceptuală, având în vedere că niciunul dintre semnele în cauză nu avea o semnificație pe teritoriul relevant (punctul 54 din decizia atacată). Aceasta a conchis că semnele în conflict erau în mod global similare (punctele 55 și 58 din decizia atacată).

34 În primul rând, reclamanta contestă stabilirea elementelor dominante ale semnelor în conflict. Aceasta apreciază în special că, în cazul mărcilor figurative, precum cele în cauză în speță, elementele verbale ale acestora nu pot fi în mai mare măsură dominante decât elementele figurative. Acest lucru ar fi cu atât mai adevărat cu cât cuvântul „aris” nu are nicio semnificație.

35 Trebuie amintită, în această privință, jurisprudența constantă potrivit căreia, pentru a aprecia caracterul dominant al uneia sau mai multor componente determinate ale unei mărci complexe, trebuie să se ia în considerare în special calitățile intrinseci ale fiecăreia dintre aceste componente, comparându-le cu calitățile celorlalte componente. În plus și în mod accesoriu, poate fi luată în considerare poziția relativă a diferite componente în configurația mărcii complexe [Hotărârea Tribunalului din

23 octombrie 2002, Matratzen Concord/OAPI – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Rec., p. II-4335, punctul 35, și Hotărârea Tribunalului din 23 noiembrie 2010, Codorniu Napa/OAPI – Bodegas Ontañon (ARTESA NAPA VALLEY), T-35/08, Rep., p. II-5405, punctul 35].

36 Rezultă că stabilirea caracterului dominant al unui element în cadrul unei mărci complexe depinde de o apreciere *in concreto* a diferite elemente care alcătuiesc semnul și, prin urmare, este independentă de caracterul semnului în cauză, figurativ sau verbal. Astfel, elementele figurative ale unei mărci figurative nu sunt în mod necesar elementele dominante ale mărcii respective.

37 În speță, semnul solicitat este alcătuit din elementul verbal „aris”, scris cu majuscule de culoare gri deschis, iar anumite părți ale literelor în cauză nu sunt reproduse.

38 Contrar celor susținute de reclamantă, reprezentarea grafică a elementului verbal „aris” nu poate fi considerată ca dominând impresia de ansamblu a mărcii solicitate. Astfel, ea constituie doar o grafie destinată să pună în valoare elementul verbal „aris”. Astfel, chiar dacă, după cum susține reclamanta, această reprezentare grafică conferă mărcii solicitate un aspect rafinat, evocând o impresie de eleganță sofisticată care atrage actorii industriei artei și care corespunde tipului de servicii vizate în cererea de înregistrare a mărcii, publicul relevant va avea tendința, atunci când se va referi la marca în cauză, să pronunțe elementul „aris”, iar nu să descrie reprezentarea sa grafică. În plus, faptul că elementul „aris” nu are nicio semnificație, după cum subliniază reclamanta, și deci, *a fortiori,* nu este descriptiv pentru serviciile desemnate îi conferă în speță în raport cu serviciile menționate un caracter distinctiv intrinsec care accentuează caracterul său dominant în aprecierea de ansamblu al semnului solicitat [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2013, Gitana/OAPI – Teddy (GITANA), T-569/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 57 și jurisprudența citată].

39 În ceea ce privește semnul anterior, acesta este alcătuit dintr-un prim element verbal, „arisa”, scris cu majuscule albastre, cu excepția laturii primului „a”, scrisă cu roșu. Acest prim element verbal este plasat deasupra și separat printr-o linie albastră de al doilea element verbal, „assurances s.a.”, scris cu majuscule de mai mică dimensiune, tot de culoare albastră.

40 Este necesar să se considere că elementul verbal „assurances s.a.”, având în vedere mărimea sa mai redusă și poziția sa inferioară în raport cu elementul „arisa”, nu este elementul dominant în cadrul semnului anterior. Această considerație este confirmată de caracterul descriptiv al termenilor „assurances s.a.” în privința serviciilor de asigurări în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 27 noiembrie 2007, Gateway/OAPI – Fujitsu Siemens Computers (ACTIVY Media Gateway), T-434/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 47 și jurisprudența citată]. Același lucru este valabil pentru elementele figurative ale mărcii anterioare, precum grafia, culoarea și sublinierea, care, după cum evidențiază însăși reclamanta, corespund unui grafism elementar și unor culori obișnuite. Aceste elemente verbale și figurative nu pot repune în discuție, așadar, caracterul dominant al elementului verbal „arisa”, scris cu caractere mai mari și plasat deasupra celuilalt element verbal.

41 În consecință, camera de recurs nu a săvârșit o eroare la stabilirea elementelor dominante ale semnelor în conflict și, prin urmare, primul argument al reclamantei trebuie respins.

42 În al doilea rând, reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a efectuat o apreciere de ansamblu a mărcilor în cauză și că s-a limitat, atât la aprecierea similitudinii semnelor în conflict, cât și la luarea în considerare a acestei similitudini în vederea aprecierii riscului de confuzie, la o comparație între elementele lor verbale dominante, „aris” și „arisa”.

43 Rezultă într-adevăr dintr-o jurisprudență constantă că aprecierea similitudinii dintre două mărci nu se poate limita la luarea în considerare a unei singure componente a unei mărci complexe și la compararea acesteia cu o altă marcă. Dimpotrivă, comparația trebuie să se facă prin examinarea mărcilor în cauză, apreciate fiecare ca un întreg, ceea ce nu exclude faptul că impresia de ansamblu produsă în memoria publicului relevant de o marcă complexă poate să fie dominată, în anumite

împrejurări, de una sau de mai multe dintre componentele sale (a se vedea Hotărârea OAPI/Shaker, citată anterior, punctul 41 și jurisprudența citată). Aprecierea similitudinii se va putea face exclusiv pe baza elementului dominant numai dacă toate celelalte componente ale mărcii sunt neglijabile (Hotărârea Curții OAPI/Shaker, citată anterior, punctul 42, și Hotărârea Curții din 20 septembrie 2007, Nestlé/OAPI, C-193/06 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 42). Aceasta ar putea fi situația în special atunci când această componentă poate domina prin ea însăși imaginea mărcii respective, pe care publicul relevant o păstrează în memorie, astfel încât toate celelalte componente ale mărcii sunt neglijabile în impresia de ansamblu produsă de aceasta (Hotărârea Nestlé/OAPI, citată anterior, punctul 43).

44 În speță, camera de recurs a considerat că anumite elemente care alcătuiesc semnele în conflict erau dominante, fără a califica însă celelalte elemente care alcătuiesc semnele în conflict drept neglijabile într-o asemenea măsură încât să nu fie luate în considerare în cadrul comparației dintre cele două semne. Așadar, aceasta avea obligația, în temeiul jurisprudenței sus-menționate, de a efectua o comparație luând în considerare ansamblul componentelor semnelor în conflict.

45 Or, în conformitate cu această obligație, camera de recurs a luat în considerare, la aprecierea similitudinii vizuale a semnelor în conflict, atât elementele dominante pe care le-a identificat, și anume elementele verbale „aris” și „arisa”, considerate ca fiind aproape identice, și elementul verbal „assurances s.a.”, precum și elementele figurative, considerate ca fiind diferite (punctul 52 din decizia atacată).

46 De asemenea, atunci când a apreciat similitudinea fonetică a semnelor în conflict, camera de recurs a comparat, desigur, numai elementele „aris” și „arisa”. Cu toate acestea, nu se poate deduce de aici că aceasta nu a efectuat o apreciere de ansamblu a semnelor menționate, din moment ce a luat în considerare singurul dintre celelalte elemente care poate fi pronunțat, „assurances s.a.”, apreciind că publicul relevant nu l-ar pronunța din cauza caracterului său nedistinctiv (punctul 53 din decizia atacată).

47 Atunci când a apreciat similitudinea conceptuală a semnelor în conflict, camera de recurs a efectuat de asemenea o apreciere de ansamblu a semnelor respective, considerând că „niciuna dintre mărci”, cu alte cuvinte, în lipsa altei precizări, niciuna dintre cele două mărci considerate în ansamblu, inclusiv totalitatea elementelor verbale și figurative ale acestora, nu avea semnificație pe teritoriul relevant (punctul 54 din decizia atacată).

48 În sfârșit, în cadrul analizei riscului de confuzie, camera de recurs a reluat fiecare dintre componentele mărcilor în conflict, indiferent dacă erau sau nu erau dominante, pentru a efectua o apreciere de ansamblu a similitudinii semnelor, acordând o pondere mai mare elementelor dominante și o pondere mai redusă celor care nu erau dominante (punctul 58 din decizia atacată).

49 Prin urmare, al doilea argument al reclamantei trebuie respins.

50 În al treilea rând, reclamanta critică concluzia camerei de recurs referitoare la existența unei similitudini între semnele în conflict, în condițiile în care a fost constatat un grad redus de similitudine vizuală și de similitudine fonetică între semnele menționate.

51 Este suficient să se arate, în această privință, că constatarea unui grad redus de similitudine vizuală și de similitudine fonetică a fost efectuată de divizia de opoziție, iar nu de către camera de recurs. Astfel, ținând seama de jurisprudența constantă potrivit căreia acțiunea introdusă la Tribunal vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009, iar nu controlul legalității deciziilor diviziilor de opoziție [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 31 mai 2005, Solo Italia/OAPI – Nuova Sala (PARMITALIA), T-373/03, Rec., p. II-1881, punctul 25 și jurisprudența citată], acest al treilea argument trebuie respins ca inoperant.

52 Din cele expuse anterior rezultă că reclamanta nu a dovedit că, în decizia atacată, camera de recurs a considerat în mod eronat că semnele în conflict erau similare.

Cu privire la riscul de confuzie

53 Astfel, un grad scăzut de similitudine între produsele sau serviciile acoperite poate fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers [Hotărârea Curții din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, Rec., p. I-5507, punctul 17, și Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2006, Mast-Jägermeister/OAPI – Licorera Zacapaneca (VENADO cu cadru și altele), T-81/03, T-82/03 și T-103/03, Rec., p. II-5409, punctul 74].

54 În speță, camera de recurs a conchis, în mod întemeiat, în sensul existenței unui risc de confuzie între mărcile în conflict având în vedere, pe de o parte, similitudinea sau identitatea serviciilor acoperite de mărcile în conflict (punctul 48 din decizia atacată), apreciere necontestată de reclamantă, și, pe de altă parte, constatarea neafectată de eroare privind o similitudine între cele două semne în conflict (a se vedea punctul 52 de mai sus).

55 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei prin care se reproșează camerei de recurs că nu a ținut seama de coexistența pe piață, pe de o parte, a mărcii anterioare și, pe de altă parte, a mărcii verbale comunitare ARIS sau a semnului solicitat înregistrat în Statele Unite. Subliniind faptul că respectiva cameră de recurs nu a apreciat în mod corect dovezile prezentate în această privință, reclamanta solicită Tribunalului să aplice principiul de drept american denumit „Morehouse defense”, în temeiul căruia persoana care formulează opoziție la înregistrarea unei mărci nu poate fi considerată ca fiind lezată de această înregistrare în cazul în care o marcă identică sau în esență asemănătoare cu cea solicitată era deja înregistrată pentru servicii identice sau în esență similare de către solicitantul mărcii.

56 Trebuie precizat mai întâi, în ceea ce privește invocarea principiului de drept american sus-menționat, că, potrivit unei jurisprudențe constante, regimul mărcii comunitare este un sistem autonom, constituit dintr-un ansamblu de norme și care urmărește obiective care îi sunt specifice, aplicarea sa fiind independentă de orice sistem național, iar legalitatea deciziilor camerelor de recurs trebuie apreciată numai în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, astfel cum a fost interpretat de instanța Uniunii [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 11 mai 2005, Grupo Sada/OAPI – Sadia (GRUPO SADA), T-31/03, Rec., p. II-1667, punctul 84 și jurisprudența citată].

57 Trebuie amintit apoi că, desigur, potrivit jurisprudenței, nu este cu totul exclus ca, în anumite cazuri, coexistența pe piață a mărcilor anterioare să poată reduce riscul de confuzie între două mărci în conflict, constatat de autoritățile OAPI. Cu toate acestea, o astfel de eventualitate poate fi luată în considerare numai în cazul în care, cel puțin, în cursul procedurii privind motivele relative de refuz în fața OAPI, titularul mărcii comunitare contestate a demonstrat în mod adecvat că respectiva coexistență se întemeiază pe lipsa riscului de confuzie, în percepția publicului relevant, între mărcile anterioare de care se prevalează și marca anterioară a intervenientei, pe care se întemeiază opoziția, și sub rezerva identității dintre mărcile anterioare în cauză și mărcile în conflict [a se vedea Hotărârea Tribunalului GRUPO SADA, citată anterior, punctul 86, și Hotărârea Tribunalului din 14 noiembrie 2007, Castell del Remei/OAPI – Bodegas Roda (CASTELL DEL REMEI ODA), T-101/06, nepublicată în Repertoriu, punctul 76].

58 În speță, pe de o parte, elementele de probă prezentate pentru a dovedi utilizarea de către reclamantă a mărcii comunitare verbale ARIS nu pot fi luate în considerare, având în vedere că această marcă diferă de mărcile în conflict, care sunt ambele figurative. Pe de altă parte, elementele de probă prezentate reproduc semnul solicitat astfel cum a fost înregistrat în Statele Unite, constând în extrase din site-ul internet al fostului titular al mărcii solicitate și într-un articol din 21 iulie 2010 în care se evocă în special serviciile de asigurări ale acestui fost titular, furnizate sub această marcă, privesc doar semnul

solicitat și nu furnizează nicio indicație în legătură cu prezența semnului menționat pe piața Uniunii, relevantă în speță, și nici, *a fortiori*, în legătură cu modul în care publicul relevant s-a confruntat cu mărcile în conflict pe această piață.

59 În consecință, în conformitate cu ceea ce a considerat camera de recurs în decizia atacată (punctele 27 și 28), elementele prezentate de reclamantă nu permit să se stabilească faptul că au coexistat mărci identice cu mărcile în conflict și nici *a fortiori* că această coexistență reducea riscul de confuzie între acestea din urmă în sensul jurisprudenței sus-menționate, fără a fi necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea anexei 11 la cererea introductivă, în care se expune principiul „Morehouse defense”, și a anexei I.1 b) la memoriul în răspuns al intervenientei, prezentată de aceasta pentru a contesta argumentația reclamantei referitoare la existența unei astfel de coexistențe.

60 Rezultă din toate cele expuse anterior că respectiva cameră de recurs a conchis în mod întemeiat în sensul unui risc de confuzie și a respins calea de atac îndreptată împotriva deciziei diviziei de opoziție.

61 Prin urmare, este necesar să se înlăture motivul unic al reclamantei și, prin urmare, să se respingă acțiunea în totalitate, fără a fi necesar să se pronunțe cu privire la temeinicia argumentului intervenientei referitor la inadmisibilitatea căii de atac formulate în fața camerei de recurs.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

63 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Argo Group International Holdings Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 20 mai 2014.

Semnături